

3100.

Творецът е омразен на тълпата
Заради звездните си висини,
За вечния си блян към Свободата,
За опита света да промени.

Вината си той носи неотлъчно,
Преследван от закон неназован,
И кой ли не го заклеява злъчно,
И от кого ли не е бил руган.

Горен е, бесен, тровен и посичан
През всички преброени векове,
Най-често „враг народен” е наричан
И източник на смъртни грехове.

Дали ще се намерят сили трезвени,
Които да го пазят от изчезване?

3101.

Животът на класиците отдавна
Най-завладяващо ме е обсебил,
Изследвам кариерата им славна,
А после как от хора стават мебел.

Красят стени на много кабинети,
Един от друг по-важни и известни
И всеки том готов е да засвети
С премъдри мисли – земни и небесни.

Към тях посяга някоя чистачка
Полепналия прах да поизбърше
И после се оттегля с бърза крачка,
На две - на три щом работата свърши.

А през нощта се препирня подема
Кой том по-предно място да заема.

3102.

Той занимава често обществото
Със бездната на своите терзания,
Където в схватка Злото и Доброто
На мързела му търсят оправдания.

Страданието си да съзерцава
Е предпочитаното му занятие,
На него той охотно се отдава
И търси своето саморазпятие.

Дали реално е или е мнимо,
Това е за лика му без значение,
Откриват истината двама-трима,
Останалите са без лично мнение.

Критикът, скрит във своя кабинет,
Е обявил, че той е душевед.

3103.

*Войната е единственото забавление
на царете, в което участва и народът.
(Из филма „Фанфан Лалето”)*

Щом Царя ни изпраща на война,
Той във замяна бъдеще ни дава
И пъстро изтъкани знамена
Със обещания за бойна слава.

Известно е навред из този свят,
Че най-много са мъртвите герои,
Това е факт отдавна всепризнат
Далече от пристрастията мои.

На бъдещето не разчитат те
И то остава собственост на Царя,
Чрез него нови козни ще плете
И всичко занапред ще се повтаря.

По негов план в небесните селения
Прииждат бодро нови попълнения.

3104.

Свидетели сме как във кратък срок
Настъпват положителни промени:
Козел превръща се в политолог,
Шопарите – в съдии угоени.

Свинете в Министерския съвет
Грухтят над неотложните проблеми
И си поделят тънкия бюджет
На вземания - малки и големи.

Така в зависимост от своя сан
И според силите си всеки граби,
Отново за да бъде преизбран,
А другите са „социално слаби”.

И никой нищо лошо не говори
За своите разбойници-партньори.

3105.

Със миналото славно се гордеем,
Но от съвременето се срамуваме
И все пак някак, за да оцелеем,
На нация единна се преструваме.

Да, доста тягостно е да признаем,
Че във Родината си сме изгнаници,
Че тя, облагайки ни с кървав наем,
Насила ни държи във своите граници.

Червена самозвана простотия
С труда ни си засища лакомията,
На нея сме подвластни всички ние
Откак хомот нахлузи ни на шията.

В манифестациите шумно шестваме
И безутешното си робство честваме.

3106.

Човек, насъбере ли много чест,
Е затруднен какво да прави с нея,
Тя днес не представлява интерес
Освен като украса на музея.

Пазарът в сива скука е замрял,
Честта е вече залежала стока,
От нея, който се е отървал,
Избрал е път във правилна посока.

В живота си ще бъде облекчен,
Ще стане и общественик известен,
Ще богатеє всеки божи ден
И скоро в Центъра ще е преместен.

А там при малко повече късмет
Ще влезе в Министерския съвет.

3107.

В Историята да внедрят морал
Са се опитвали велики хора,
Но никой досега не е успял
Да я спаси от Злото и Позора.

На алчност и жестокост тя е плод,
А не на волята на боговете,
Тъй както уверява Херодот,
а и Плутарх във своите завети.

Насилието е единствен лост,
Чрез който тя добре се управлява,
Смъртта при нея вечно е на пост
Под образа на смелост и на слава.

Това отдавна всекиму е ясно,
Но то на Разума не е подвластно.

3108.

*Плета камшик от слънчеви лъчи, да шибам
гневно този подъл свят!(Петъофи,,Лудият”)*

Отдавна търся разликата скрита
Между поетите и психопатите,
Но тя е със загадъчност обвита
И крие своя лик от непознатите.

Навярно затова не е прието
Едно от ранните ми заключения,
Че опит за преценка, общо взето,
Се прави в болничните заведения.

Днес диагнозите поевтиняха
И с броя си отрупаха пазарите,
А с удостоверение успяха
Да се снабдят не малко от другарите.

Възможно е бележка да се купи
За принадлежност и към двете групи.

3109.

В човеконенавистната държава
Душици долни служат на властта,
С охота всеки всекиго предава
И все така до края на света.

Понявга този край настъпва рано,
Доносник се превръща в демократ
И колкото и да изглежда странно
Във парламента става депутат.

Вместо да пише трябва да говори
Със същите изпитани слова,
Отново срещу правдата се бори
И пак му се заплаща за това.

Той пак се препитава както знае,
Отново тук и на света до края.

3110.

*През 1936г. в Берлин се състоя
последната предвоенна олимпиада.*

Куп олимпийски снимки от Берлин...
Какво огромно сборище на хора!
С усмихнати лица са до един
И радост преизпълва кръгозора.

За някакъв си петгодишен срок
Войната в тъжен спомен ги превърна
След като ненаситният ѝ бог
С окървавени лапи ги прегърна.

Намерена бе търсената цел,
Създаден беше здрав дух в здраво тяло –
Духът към небесата е поел,
А тялото е червея познало.

Историята милион години
Все още търси тайните причини.

3111.

Замяната на честност със известност
Е част от политическата мода...
Тя даже придобива повсеместност
И сякаш се харесва на народа.

Какъв е той, каква е тя не питат -
Известни са и имат милиони,
А милионите им днес са щитът
Срещу духа на всякакви закони.

Лицата им не слизат от ефира
И славата им шумна и безумна
Като гангрена вредом разпростира
Продажната ни преса празнодумна.

А младежта от цялата държава
Се изкушава да им подражава.

3112.

*Оправдателните присъди
напоследък поскъпнаха.*

Измислянето на Твореца-Бог
Понякога се доста надценява
Със помощта на не един пророк,
Защото Бог умее да прощава.

А Сатаната кой го е създал?
Навярно той е жив от памтивека
И прекроил е адския морал
За нуждите духовни на Човека.

Той е космически гръмоотвод
За всичко неприятно по Земята
И кой ли не от простия народ
На него преотстъпва си вината.

Знам, Дявола поема я безплатно,
Но за съда е малко вероятно.

3113.

Посредственост! Посредственост навред
Натрапва своята безсрамна власт
Чрез верните подръжници безчет,
Които хранят алчната ѝ паст!

Чиновник, политик и съдия,
Професор, журналист и полицай,
(Обагрени с партийната боя),
Покриват с нея родния ни край!

В позора си те виждат идеал,
Достоен да се следва цял живот –
„Ти на добра цена си се продал
За благото на простия народ.”

А простият народ, макар безлик,
Се дружно обявява за велик.

3114.

„Комунистическият манифест”
Прочетох, после „Моята борба”
И виждам: ценни са като протест
Срещу несправедливата съдба.

Какво обаче идва след това?
Словата им превръщат се във кръв –
Красивите, призивните слова
Пораждат гибел с ненаситна стръв.

Словесността със мощ на наркотик
Изпраща милионите да мрат
От меч, стрела, от бомба или щик
И чрез смъртта живота да градят.

Във тази ужасяваща химера
Човечеството вярва не от вчера.

3115.

Между Закона и Престъпността
Се шири джунглата на политиците,
Които крият Справедливостта
На мъдри тонове между кориците.

От там навън за нея няма път,
Ще я застрелят без предупреждение
И за награда ще ѝ подарят
Богато заплатено погребение.

Единствен силният е днеска прав
И нему подчинени са законите,
Партиец, безпартиен, десен, ляв...
Във храма му банкноти са иконите.

А с диетичния фураж на идеалите
Се храни армията на абдалите.

3116.

Мнозина бяха върли комунисти
От чисто битови съображения
И включваха се във дела нечисти
За лична полза, не по убеждения.

Не всички преродиха се в банкери
След катастрофата комунистическа
И всеки търсеше дано намери
Изгодна служба капиталистическа.

Превърнаха се някои в бандити,
А други бяха частни охранители
И често им заплащаха парите
Дори едни и същи покровители.

Със тяхна помощ целият народ
Попадна в преходния период.

3117.

У нас корупцията е традиция,
А не случаен и неискан гост
И пази я народната полиция
Чрез своя боен денонощен пост.

Рушветът като форма на общуване
Е във бита дълбоко вкоренен
И е наивност, че с едно гласуване
Ще бъде без остатък победен.

О, той е всъщност превъзходна въдица -
От избори до избори снове,
И напоследък политици въдят се,
За да го ползват в търг за гласове.

„Борбата” с него си остава темата,
Наречена „централна” за системата.

3118.

Човекът, странна смесица от страсти,
Към щастие безспирно се стреми,
Постига го понякога отчасти
Преди смъртта мощта му да сломи.

Страстта да люби и твори отпада
С годините като изгниващ плод,
Единствено способността да страда
Остава равномерна цял живот.

Това е нещо вложено първично
Незнайно от кого, кога и как,
И подновявано периодично
От истински или измислен враг.

А този враг суров, студен и вечен
„Всеблаг” е от поповете наречен.

3119.

Герои втора употреба пълнят
Привикналия на лъжи печат
Във този свят от Дявола прокълнат
Да бъде със заблуди пребогат.

Един герой прославял е тирана,
На масата му с него ял и пил
И въпреки всеобщата забрана
Със виза за чужбина се сдобил.

От там започва вожда си да псува,
Представя се за обвинител строг,
На мъченик-страдалец се преструва,
Но не престава да е демагог.

Със паметник е днес удостоен.
Голям герой... Обаче не за мен!

3120.

За залез на Съветския Съюз
Дори да мислим беше забранено,
Той беше устойчив на всеки трус,
Величието му бе неизменно.

Но случи се в един прекрасен ден
От само себе си да се разпадне,
От лакомията си победен
И от водачите си безпощадни.

Останаха без длъжност и без власт
Сто хиляди партийни секретари,
Политбюро и ЦеКа са без глас
И днес са „господа”, а не „другари”.

А мъдреци от учения свят
Опитват чудото да обяснят.

3121.

Народа да излъжете е лесно -
Организирайте му „Кръгла маса”
И в нея водоравно и отвесно
От Свободата слагайте подкваса.

Годините минават. Тя не втасва,
Но за въстание е вече късно,
Матрицата пак неуморно властва
Чрез робството си милионопръстно.

Гордейте се със своята измяна!
Народът длъжен е да вярва вечно,
Че след трагедията изживяна
Ще го споходи щастие далечно.

Това щом можете да му внушите,
Властта завинаги ще задържите.

3122.

Ще настане такава време, щото хората ще се ценят не по способност и честност, но по продажност, по лакейство и любоугодничество. (Захари Стоянов, „Лични свидетелства“)

Османското присъствие* в България
Какво е? Петвековен чер кошмар?
Или е инкубатор за бездария,
Послушни на султана-господар?

Подборът между два̀сет поколения
Е с важен социален резултат:
Героите са редки изключения,
Останалото робска благодат.

Кой ще превърне тази маса в граждани?
На тях по мярка им е всеки строй,
Защото в робски пелени са раждани
И свикнали са с робския застой.

С царизъм, комунизъм и фашизъм
Се мери техният патриотизъм.

**"Под игото" ще се нарича „Под присъствието“*

3123.

Отглеждане на злобата е трудно
И древно всенародно занимание,
Достопочтено е и многолюдно
И вечно с благородно основание.

А местните поети тази злоба
Превръщат във лирични снаряжения
И „злоба” раждат от „гнева на роба”*
Във чест на следващите поколения.

Какво от туй, един от боговете,
Че дава пример как да се обичаме
И как, обичайки си враговете,
На ангели крилати да приличаме!

Преди хилядолетия приетия
Урок ще чака пак хилядолетия.

**Гео Милев „Септември”)*

3124.

Да се опише всяка съпротива
Срещу комунистическия строй
Все по-голяма нужда придобива
Обаче вижда се, че няма кой.

Отгоре бяха група техни хора,
Решили плахо да надигнат глас,
Тях ги изпращаха, но не в затвора,
А нейде по света или у нас.

Съдбата на борците беше друга
Избиваха ги без излишен съд
На ДеСе в кървавата центрофуга,
Лишени и от име, и от плът.

Понявга, за да подобрят диетата,
С телата им подхранваха прасетата.

3125.

В хладилника на общата ни памет
Събития очакват своя съд,
Но мощни сили, за да ни измамят,
Да отлежават дълго ги държат.

То, Времето, какво ли не изчиства!
Наполеон превърна в светъл лик,
Пред кръв пролята без да се стъписва
Изкара Александър вожд велик.

Един ден ще помогне и на Сталин,
На Мао... А и Хитлер е на ред,
Сега го мислим за тиран брутален,
Но век след нас ще бъде пак приет.

Величие се дава на героя
На жертвите предимно според броя.

3126.

Сплотяващата сила на порока
Създава трайните обединения
Из целокупната Земя широка
По всички географски направления.

А добродетелта е единачка,
Тя пази себе си от опетняване,
Съюзът с нея е опасна крачка,
Защото води към разединяване.

Във книгите е нейната стоянка
И там се радва на добро обгрижване,
На листа прикована като сянка,
Лишена от възможност за придвижване.

Във триизмерния нормален свят
Порокът става неин старши брат.

3127.

Живеем върху мост между две бездни,
Такъв мост като него няма друг,
Насила караха го да изчезне,
Но той бе изграден със сърп и чук!

Със кръв са бреговете му споени
От жертвите напразни, но безброй,
Из братските могили подредени
Във чест на неизвестния герой.

Крепихме го с усилия нечути,
А дважди бяхме близо до банкрут,
Но той от само себе си се срути
И пренебрегна вложения труд.

Сега заети сме със нова цел
И вместо мост ще построим тунел.

3128.

Безизрзен и незабележим
Той сееше край себе си беди,
Като доносник бе незаменим
И цели улици обезлюди.

Бе трудно да се помни този лик
И жертвата палача не позна,
Той беше просто редови мръсник
С късмет роден във мръсни времена.

Щом чу се, че настъпил е прелом,
Той пак остана в множеството скрит,
Живее във затрит от него дом
Дори е с пенсия на инвалид.

И никой за престъпната му слава
Да дири сметка не възнамерява.

3129.

Идеологията днес замества
Успешно повсеместно съвестта
И като победител гордо шества
Из всички материци на света.

Тя всякакви убийства оправдава
Във името на праведната кръв,
Врага преследва и унищожава
Посочи ли, че някой е такъв.

Да поощряваш долнопробни страсти
За целите на светъл идеал
Основа здрава е на всички власти,

Човек който нявга е създал –
Отлично евтино изобретение
За масово самоунищожение.

3130.

Защо ли, щом се противопоставят,
Два свята почват и да си приличат? –
Еднакво за правата си забравят,
Свисти над тях еднакво силно бичът...

Те постепенно стават огледални
По бомби, самолети и омраза,
По своите стремления глобални,
По батареите във всяка база.

И тази огледалност страховита
Се обновява всеки три години
И никой гражданите си не пита
Съгласни ли са да умрат невинни.

По някаква приумица незначайна
Това минава за държавна тайна.

3131.

Играчките в науката поскъпват
И милиарди струват досега,
А хората уплашени потръпват
И плащат, но се питат: До кога?

Дали мизерстващият сомалиец
Се радва, че открили са живот
Далече в Космоса, щом глад-убиец
Изтребва собствения му народ?

Все по-безумно скъпи телескопи
Насочват долари към рой звезди
Вместо към смъртоносните въртопи
С необеззаразените води.

Холерата, маларията, чумата,
Там преимуществено имат думата.

3132.

Мечтая за годините когато
Войната ще е победил мирът,
Мирът ще бъде ценен като злато,
А и героите да мрат ще спрат.

Това тъй лесно би могло да стане,
Но няма кой да го осъществи,
Войната доста много хора храни,
А те са силни на деня, уви!

Оръжия на планини се трупат,
За да подготвят онзи кобен миг,
При който на смъртта злокобна клупът
Ще увенчае някой врат велик.

И винаги на този свят ще има
Антична Троя или Хирошима.

3133.

Да са родени късно са наказани,
Привижда им се много стар света,
Разумните неща са вече казани,
Остава необятна глупостта.

При нея вечно е на власт надеждата,
Че нещо ново ще се сътвори,
Самата като стар лихвар изглежда тя
И славата разменя за пари.

Прибрала е на завет графоманите,
Коиито са модерни до един,
Те трупат стиховете и романите
И ги предават от баща на син.

В партийно-алени произведения
Участват често цели поколения.

3134.

Преситените страдат в наше време
От мъка задушевна и красива,
А скуката когато ги обземе
Тя с меланхолна нежност ги обвива.

Изящната словесност не пропусна
Да претвори в изкуство тези теми
Под форма писмена или пък устна
В пиеси, във романи и в поеми.

Беднякът страда нелитературно,
Безименно и незабележимо
Сред обкръжението безкултурно –
Загадъчно и непреодолимо.

То със железни лапи го пристяга
И музата от него често бяга.

3135.

Закони доларонепроницаеми
Да създаде опита кой ли не,
Но даже и с международни заеми
Напразен само труд това отне.

Пробиват всяка броня днес рушветите
Със експлозивния паричен звонк,
Посрещат се като общоприети те
И важни са като съдбовен гонг.

Говори се и не без основание,
Че може и в сегашния момент
Чрез тях от Ватикана по желание
За рая да се купи документ.

За ада липсват всякакви отчети,
Но как е всеки може да се сети.

3136.

Ако за всеки паднал в бой герой
Ще помълчим за по една минута,
Светът ще се окже във застои,
Но тишината ни ще бъде чута.

Надеждното лекарство „тишина“
Ще влезе в оръжейните заводи,
Смъртта ще залинее без храна,
Към гроба повече не ще ни води.

А заповедите „Убий!“ ще спрат
И тътенът ужасен ще утихне,
Ще замълчат и фронтът, и тилът,
И може би светът ще се усмихне.

Възможно е във времена по-късни
Словесността отново да възкръсне.

3137.

Покорно стадо търси господар
И по високи царски порти тропа
С надежда да намери своя цар
Из царските дворове на Европа.

На просяка отказват неведнъж,
Но от хомота той не се отрича,
Бардаци и дворци на шир и дълж
Обхожда и навред за цар наднича.

Не се отчайва той дори за час...
Накрая щастието го спохожда,
Но вместо с цар дарява го със княз
Със него свободата да опложда.

А след това чрез правото да блее
Със своя княз пред всички се гордее.

3138.

Държат ни всички те във подчинение
Макар невидими да са веригите
И карат ни да славим с възхищение
Великия съюз на шушумигите.

Властта им е до болка несменяема,
Печелят изборните състезания
Сред тъмнина отвред непроницаема
И пълна със прекрасни обещания.

Подскачат кротко фигурките сламени,
Министри сменят се от кукловодите -
Народите тържествено са мамени,
Тъй както става винаги с народите.

И чакат със надежда постоянна
Голямата и коренна промяна.

3139.

Тираните на бъдещето спят
В неотпечатаните календари,
Там запасен със роби е светът,
Които чакат нови господари.

Съдба, Природа, Случай, Бог,
От двата вида хора произвежда –
Едните с нрав на властелин жесток,
А другите с покорство и надежда.

Ще си живеят в съвместимост те,
Тъй както са живели и предците,
Докато нова смяна порасте
И погребете човеците избити.

На Дявола по лично указание
Се сбъдва всяко страшно предсказание.

3140.

*Нека носим йоще срама по челото,
Синила от бича, следи от теглото...
(Ив. Вазов, „Опълченците на Шипка”)*

Освобождението се усеща,
Но Свободата още не, уви!
На робството покрусата зловеща
Гнездо от тръни във гърдите сви.

Замира във очакване Народа
Със спомена за страшния кошмар,
Живял под сянката на ешафода
И тежестта на робския товар.

Не чака дълго. Кандидат-тирани
Дал Бог. И всеки в сгодния момент
Вместо султан готов е да му стане
Я вожд, я премиер, я президент.

Това е ободрителният знак,
Че на врата му стъпва роден крак.

3141.

Духът на идеалната държава
Да осени неидеални хора?! –
Това е опит, който продължава
На милиони вярващи пред зора.

Платон, след него Мор и Кампанела
Какви ли не проекти начертаха
И съвършен изглеждаше Модела,
Но вековете го опровергаха.

Реално с Идеално непрестанно
За „Град на Слънцето”* премерват сили –
За Идеалното е вечно рано,
То пази се от ангели безкрили.

За нас остава действителността
На родни демократи под властта.

**„Градът на Слънцето” е творба
на Томазо Кампанела (1568-1639)*

3142.

Бе време на позор и на безчестие,
Човекът за човека беше вълк,
А честността бе рядко произшествие...
Предателството бе партиен дълг!

Живееха човекоединиците
Без истината за добро и зло,
Но крачеха послушно във редиците
Със сърпа и със чука на чело.

Реалността бе всъщност недействителна
За всеки, който гледаше отвън
И нейната жестокост изключителна
Приличаше на демоничен сън.

А със течението на годините
Най-трудно оцеляваха невинните.

3143.

Човек пропада бързо в пропастта,
Народите обаче със забавяне,
Полека прикротява ги смъртта
И вписва ги в графа за претопяване.

Със слава образа ще озари,
Ще ги дари и с порция величие,
Площта във точица ще претвори
И територията става ничия.

Народите без паметници мрат,
Защото с тях умират оплаквачите,
За нещо редно счита го светът
И рядко за това вини палачите.

След време бившата страна на розите
Ще дава хлебец на археолозите.

3144.

Да се снабдиш с удобно убеждение
Е много важно ако е навреме,
Понякога и кратко закъснение
Предимствата ти може да отнеме.

Участва не един във надпреварата
Пред вожда скъп колени да превива,
Кълнейки се, че в Делото му вярата
Чрез образа му ще е вечно жива.

Но ако можеш да предвидиш смяната
На дадена господстваща идея,
Макар със блясък да е увенчана тя,

И ясно да се отречеш от нея,
То ти от Бога си с податинé...
И някои го могат, други не.

3145.

*„Свобода, Братство, Равенство”
е девизът на френската Революция.*

Идеята, навред за пример сочена,
Допре ли се до действителността,
Веднага стръвно бива опорочена
От всички членове на общността.

Неправомерно е това явление
Във този хубав правомерен свят,
Но то е факт, да, факт без изключение,
Макар с неудоволствие признат.

Къде остана блянът ни за Братството?
Удавен бе във океан от кръв
За тържеството на човекоядството
И кой от братята да бъде пръв.

За Равенството и за Свободата
Е даже много повече пролята.

3146.

Какво е победилият герой? –
Достъпна цел за всяко изкушение,
Успяло да го победи без бой
Във най-безкръвното полесражение.

Освен герой той вече е мъдрец,
Възвеличен от многото ласкателства,
Ценител и универсален спец,
Когото славят с титлата „Сиятелство”.

Обичаха го, днеска се боят
От силовото му превъплъщение,
Разправят му, че го боготворят,
Но в себе си изпитват отвращение.

Тълпите, по привичка безпощадни,
Търпят и чакат го кога ще падне.

3147.

За крачещите куфари с пари,
Наричани на подбив „комунисти”,
Днес Партията пред света разкри
Парите им, че са идейно чисти.

Те изживяха дългия провал
От пролеткултовската полушубка
До капиталистическата кал,
Където всичко е продажба и покупка.

Провала си нарекоха растеж,
Награбиха се колкото можаха,
Към бедните възвяха зов горещ
Обаче бедните не ги разбраха.

Сега делата мръсни, за да скриват,
Безмилостно един друг се избиват.

3148.

*Чуждите организми в човешкото тяло(бактерии и вируси)
са десет пъти повече от собствените му клетки.*

Човек във себе си е малцинство!
„Несвоите” му клетки всеобхватно
Изпълват неговото същество
И цял живот обслужват го безплатно.

Каква хармония необяснима!
Тя всеки миг сама се регулира
И външна власт не е необходима,
Нито на бича кървавата диря.

Защо във тази приказна обител
Възможно е да се поражда злоба
И отведнъж човекът-мирнен жител
Да иска своя брат да прати в гроба?

Не зная Бог какъв в душата носите,
Но този е най-важен от въпросите.

3149.

Страната ражда всякакви таланти:
Поети, инженери, музиканти,
Тя вдъхва им за творчество надежда...
И ги зад граница отвежда.

Те само във чужбина разцъфтяват
И там ги по заслуги оценяват,
Даряват ги с награди и със слава...
Но не и в нашата държава.

Създал е нашенецът лунен модул
Обаче местен самозванец подъл
С омраза неотменна ще просъска:
„Със Дявола той има връзка!”

Народът ни, за да го разбере,
Преди това той трябва да умре.

